

А кат' е дошла зимата,
 Тукъ сж се прибрали.
 Ще прѣкаратъ мразоветъ
 Тука тѣ приятно,
 До кат' стопли пакъ земята
 Слънчицето лѣтно.
 Ахъ, какъ умни животинки!
 Колко ги обичамъ!
 Като тѣхъ азъ ще се трудѣ,
 Отъ днесъ се обричамъ.

Ангелъ — Пазителъ.

Бѣдния Драганчо! Той нѣма своя майка. Тя умрѣ въ сѣщия день, когато той се роди. Останѣ малко сираче съвсѣмъ самичко на този Божий свѣтъ. Поради това, че баща му отиде на война, отъ дѣто не се завърнѣлъ вече, една стара вдовица, взема Драганчо при себе си отъ милость къмъ това захвърлено дѣте, и защото тя нѣмаше дѣца. Тя рѣши да го отгледа, макаръ и да ѣ казвахъ, че дѣтето е твърдѣ слабо и че не ще да живѣе много. „За него е потрѣбно гледание“ — думавъхъ съсѣдкитѣ, а пъкъ ти си бѣдна и стара вдовица; и наистина, бѣ много бѣдна вдовица. Тя у дома си нѣмаше работа и за това бѣ длѣжна често да отива по чужди къщи на чужда работа и не можеше да обикаля често Драганча. Тя го нахранваше сутринъ съ цицка, повиваше го, па тогасъ оставяше го и отиваше на работа, кѣдѣто се бавѣше до обѣдъ. Въ нейното отсъствие бѣдния Драганчо викаше, плачеше, махаше рѣцѣтъ си, но въ къщата на вдовицата нѣмаше кой да го погледне, усмири,